

dan zijn essays over beeldende kunst en literatuur. Die over schilders — ik ben er zéér trotsch op — hebben alle in Elsevier's gestaan. Zij behooren tot het schoonste, het blijvendste zeker, dat dit maandschrift, in de vijf-en-twintig jaren mijner redactie heeft mogen publiceeren.

Hij was een groot kunstenaar, een hartelijk vriend, een edel mensch.

H.R.

BOEKBESPREKING.

J. P. ZOOMERS-VERMEER, *De Verloren Droom*, Amsterdam, Van Holkema en Warendorf, zonder jaartal.

Neen, eerlijk gezegd, mevrouw Zoomers heeft ons al te zeer verwend met haar boeken van Koosje, van Gijs en van Flip en Jantje om ook déze soort romans van haar met vreugde en voorliefde te kunnen accepteeeren. Ik weet niet hoe het komt, dat deze schrijfster — mij persoonlijk totaal onbekend — zoo zeer „thuis” is in, zoo precies alles en alles kent van de levens der „Kinderen in de Sloppen,” maar ik weet wel zeker dat de sfeer der rijkere milieu's, die in dit nieuwe verhaal geteekend moesten worden, haar ten eenenmale vreemd is. Jammer; want het moet wel voornamelijk daaraan toegeschreven worden, dat een, toch in vele opzichten zoo innige en sympathieke roman ons weinig „doet,” ons niet overtuigt.

Frida, het teedere en vriendelijke jonge meisje, wier „droom” in haar huwelijk met een genotzuchtigen egoïst zoo absoluut „verloren” gaat, haar zusje Annie, die in deze tragiek wordt meegesleept, ja en ook wel de andere vrouwelijke personen in mevrouw Zoomers' nieuwe boek, ze interesseeren ons wel door de vele aardige trekjes en hartelijke haaltjes waarmee de schrijfster ons van hen vertelt. Maar de mannen zijn verwaarloosd, wij zien ze niet vóór ons — met uitzondering dan misschien van Gerard's chauffeur, die nu en dan even opduikt. Gerard zelf, dan toch de mannelijke hoofdpersoon, de oorzaak van Frida's groot verdriet, wij leeren hem in 't geheel niet kennen, laat staan begrijpen. En nog minder zien, begrijpen, doorproeven wij van het soort leven in Gerard's kring, waarbinnen ook Frida, door haar huwelijk, gevoerd wordt. Wat is dat voor een soort bankdirecteur (of bracht hij het zoo ver niet?) in een groote stad, die, van oordeel dat hij zelf met een door-en-door naief-onschuldig meisje van goede familie moest trouwen om zijn positie te handhaven, na zijn huwelijk geen anderen vriendschappelijken omgang onderhoudt dan met een ouderen zakenman, die zich, om haar geld, heeft laten trouwen door een dame met hoogst twijfelachtige antecedenten en een vaderloozen zoon? Ik geloof er niets van!

Mevrouw Zoomers, wier „techniek” trouwens nooit haar sterke kant is geweest, schrijft alleen maar goed — maar dan ook heel bijzonder! — als